

Najlepša pravljica.

Nekdaj je bil ... » o, čarobna beseda,
Glaseča se kot spev iz davnih let!
»Nekdaj je bil ... » okó presrečno gleda
Nazaj v pravljíčni bajnolepi svet;
Nad mano sèn razpenja zlat peruti,
Srcé mladostnih dnij veselje čuti!

In znova jadra duh po daljnem časi:
Pod snežnim prtom zemlja trudna spí,
Ob peči ded se greje sivolasí,
Nanj gleda deček z bistrimi očmi;
»Nekdaj je bil ... » in širi se obzorje,
Skrivnosti kaže zemlja, zrak in morje!

Gradovi vstajajo na skalah golih,
Nevidne so zidale je roké;
V steklenem gradu na kristalnih stoli
Začarani mogočniki sedé;
Demantov, biserov, srebrá in zláta
Zapirajo poslopja jim hogata ...

Tu vitez hrabri v prah pobija zmaja,
In tam na boj pozivlje velikán;
Tu svetli kralj poroke god obhaja,
In tam ječí kraljič na smrt bolan;
Tu blažen duh človeštvo osrečuje,
Tam pogubljenje mu sovražni snuje ...

In po morjá brezmejni površini
Mladič jadra v nepoznani svet;
Ob hitrem brodu v čarobni milini
Oglašá spev povodnih se deklet:
Morja razgrne zdajci se bogastvo,
Palač uzrè kristalnih veličastvo ...

Živó je vse, kar zrè okó v prirodi,
Razgrneno je delo tajnih sil —
O, stokrat, stokrat mi pozdravljen bodi,
Ti krasni svet, ti dom duhov in Vil!
Ko čuda mi razgrinja domišljija,
Krasnejši svet pred mano se razvija:

Za mano dnij mladostnih zlati časi,
Za mano lepi moj nedolžni svet;
Dokler živim, živeli bodo glasi,
Nezabni glasi iz otroških let:
Ta leta brez skrbij, bridkostij, boja,
O, ta — pravljica so najlepša moja!

A. Funtek.

